

Gyermekeknek A legszebb karácsonyi ajándék

Messze Kanadától, egy óhazai tanyai iskolában történt, amit most elmesélek.

Bíró Istvánnak hívták a tanítót, már régi idők óta fogva tanította a gyerekeket. Őszes volt a haja, pápaszemét hordott, mert gyöngék voltak a szemek; fáradtan előregörnyedve járt. Messze volt a lakása a tanyai iskolától, különösen télvíz megcsínylette az utat a szegény. De ő egy órát sem mulasztott el. Szívvél-lélekkel tanította a kis magyarokat, hogy minél többet tudjanak. A tanító bácsi mindig jókedvű volt, jószágos szeme pedig mindig mosolygott. Olyan szép meséket mondott a gyerekeknek, hogy azok elneveztek aranyrázaju tanítónak. Tübbe is mentek volna érte, annyira szerették.

Karácsony előtt történt, mikor egy reggel belépett a terembe és így szólt a gyerekekhez:

— Kicsik, nagyok, ide figyeljétek. Ma földrajz-óra lesz, — és most kiterítette a nagy térképet a fekete táblára. És a fél óra alatt szerényen meghúzódva ott láttak egy kicsi országot. Most eltűnt a mosoly az öreg tanító arcáról, a szeméből kihullott egy könnyesebb és így szólt a gyerekekhez:

— Ez itt csonka Magyarország, a mi édes hazánk. — Le-fajította a fejét.

— És mi az a nagy fehérség körülötte? — kérdezték a gyerekek.

— Ilyen nagy volt egyszer Nagy-Magyarország, — szökött elcsukló hangon. Volt egyszer egy boldog ország, derék, munkás volt a népe, messze földön híres volt a vitésége. Nyugodtan éldegélt, nem is nyújtotta a kezét a földnek, mire ébred egy napon. És jött a zúgó fergeteg és elsport mint, örömet és boldogságot. És meghagyta nekünk ezt a csonka kis országot, mint a hogyan a térképen is látjuk.

— Aztán a tanító elővette a mutatópálcát és felmutatót: — Itt e vonal képezi a Kárpátokat, Magyarország hajdani koronáját. Lejebb keletre az erd-

lyi havasok kéklének. Hová let-tanyai iskolában történt, amit most elmesélek. Hová szép Kolozsvár? Erre most mindenütt idegen nótá zeng, azért van a szívünkben ilyen fájó-csend. Most lent a gyönyörű Bánatot látjuk, itt a kéklő Adri és itt nyugatra a Duna mentén Pozsony. Mind hiányzó gyöngyszemek, amit elvettek méltatlan emberek ott az ítélet napján a francia Trionban.

Ez már elcsukló hangon mondta a tanító. Annyira erőt vett rajta a fájdalom, hogy leborult az asztalra. És mint egy adott jelle, felállt az egész osztály, harsány hangon kiáltották:

— Ne busuljon, tanító bácsi, mi vagyunk a jövő reményesége. — Erősek vagyunk és bizunk a jövőben: nagy lesz Magyarországnak, úgy mint régen.

Fent az égből meglátta a gyermekek legkedvesebb szentjé, hogy mi történt ma délelőtt a tanyai iskolában. A szeme csillogott a meghatottságtól és így szólt:

— Drága, jó magyar gyerekek milyen bátrak és erősek! Vajjon mit vigyek nekik ajándékba karácsonyra?

Ebben a pillanatban belépett Szent Péter Mikulás bácsi — a magyar Santa Claus — műhelyébe, ahol a tömérdek játék készült karácsonyra.

— Öreg pajtás! Hogy mit vigyél nekik, azon gondolkodsz? En amondó vagyok, vidd el nekik a hiányzó országreszeket jémezsbábból. Mindegyiknek tedd az ablakába és a szívük majd megmondja nekik, hogy mit tegyenek vele.

Még aznap nagy sürgős-forgás támadt a Mikulás bácsi műhelyében, apró anyagkák gyurták az édes tésztát, az égi méhecskéktől kapták a mézet bele. Apró ezüst vödörökben hordták a színes festéket. Mikulás apó gyönyörű zöld színre festette a Kárpátokat, az erdélyi havasok országreszét fehér porucukorral hintette tele. Lent a Bánatot sárga buzakalászkok díszítették. Az Adriai tenger úgy kéklött, mint a mennybolt. Mikor már

mindegyik kiszült és ki is hullt, akkor a Mikulás bácsi puttonyába rakta, éjjel leszállt a földre és egyenként beletette a gyerekek ablakába.

Másnap reggel, mikor felébredtek a gyerekek, meglátták az ablakban a gyönyörű ajándékokat, magukhoz ölelték és mint egy adott jelle, elfutottak az iskolába és ott össztalálkoztak a térkép előtt. Dehogyan is izlelték volna meg, pedig hogy vágytak egy kis édességre! Szegény tanítónak gyerekek ritkán kap ilyesmit. Megsimogatták, megcsókolták a drága elszáított részeket. Odatették méltó helyére és mikor már minden együtt volt, ott állt teljes egészséggel: a napsugárnyó leszótt a földre, sok ezernyi gyermekével, aranyos mosolyával körülölelte a drága térképet.

Kip-kop... hallatszotok kint. A tanító bácsi lépett be az osztályba. Még a légy zümmögését is meg lehetett hallani. A gyermekek lehajtották a fejüket és kezükkel imára kulcsolva tartották. Az öreg tanító felézett a táblára. És ott látta a táblán gyönyörű fényben ragyogni Nagy-Magyarországot mézeskalásból. Most reszkető öreg lábai térdre rögtyak és a gyerekhangok rákezdtek a Magyar Híszkegyet.

Kerek e világon ezek az óhazai tanyai szegény gyerekek kapták az idén a legszebb karácsonyi ajándékot.

Sándor Margit

MEGFELEDEKTEZT A SAJÁT NYAKARÓL

Egy gazdag angol partra száll Franciaországban. Fodrást hívat s így szól hozzá:

— Kedves barátom, figyelmeztetem, hogy a bőröm nagyon érzékeny. Itt van egy arany, ha megborított anélkül, hogy megvágná. Itt van ez a két pisztoly is. Ha megkarcol, azonnal golyót röpít a fejébe.

— Ne tessék félni.

A fodrász nyugodtan borotválja az angolt. Amikor elkészül, az angol kíváncsian érdeklődik: — No, nem félt a pisztolyoktól?

— Nem.

— És miért nem?

— Mert ha megkarcoltam volna, azonnal el is vágtam volna a nyakát.

MEGHOSSZABITOTTUK RECEPT-PÁLYÁZATUNK BEKÜLDÉSI HATÁRIDÉJÉT ASSzonyoknak

Read, New York város egyik legismertebb sebésze, tanulmányt tett közé a modern táplálkozásról és ennek a testmárgasságra való hatásáról. A sebész utal arra, hogy már a sportolás következtében is mennyire megváltoznak a testformák, ami főleg a nőknél észlelhető. A sebész azonban azon a nézeten van, hogy azoknál is, akik nem sportolnak és nem turistáskodnak, a test alakjának, főleg magasságának változása állapítható meg.

Read statisztika alapján arra a megállapításra jut, hogy a mai amerikai nő átlag 3 inccsel magasabb, mint 1893-iki elődje. Read szerint ennek főoka nem annyira a sport, mint inkább az újabb étkezési módok, az idegrendszerre, az újabb étrendi szabályok pedig határozottan jó hatással vannak az idegek és több más fontos szerv egészségére.

Read utal a testsúly és a test

terjedelmét tekintetében a század elején vallott felfogásokra s megállapítja, hogy az új diéta szabályai olyan győzelmesen hódítottak tért, hogy ezt akkoriban senki sem hihette.

A csupán lényeges dolgokkal tördő tudós kiméletlenségével Read utal arra, hogy a testmagasság emelkedését főleg a vitamin segíti elő, amire névze fel sportolnak és nem turistáskodnak, a test alakjának, főleg magasságának változása állapítható meg.

PARANCS — PARANCS! Mussolini elrendelte, hogy azok az agglégények, akik fontos hivatali állást töltenek be és azok is, akik jelöltként léptek fel az új törvényhozó testületbe, vagy haladéktalanul nősüljenek meg vagy mondjanak le tisztük-ről.

V A G J A K I - Ö R I Z Z E M E G

A Kanadai Magyar Ujság Recept-Pályázata

Szavazólap

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ 1934. január 6.

Alulírott a 'K. M. U.'-ban

feljelle alatt megjelent receptet találok legjobbnak. Ugyancsak kitüntetésre érdemesnek vélem a és jelű recepteket.

Pontos cím:

olvasható aláírás

— OLVASHATÓ IRÁSSAL KITÖLTVE KÜLDJE BE! —

KARÁCSONYI LEGENDÁK

A jászolban fekvő kisdéd Jézus alakja köré az évszázadok során egész legendakört szöjt a népek fantáziája.

Minden egyes legenda a hit, a szeretet, a legmélyesebb emberi érzések egy-egy virága, amelyet a különféle népek áhitatos szeretettel helyeznek a farsangos jászol köré, hogy jelet adják a jósnak, a szívből jövő szeretetnek, a lélek áhítatának.

Csupa költészet, csupa finom poézis ez a legendakör, amely mindennél szebben bizonyítja, hogy az emberiség érdeklődését, fantáziáját milyen élelken foglalkoztatja a megható és szívbemarkoló jelenet, amikor a kisdéd Jézus, az emberiség Megváltója a jászolban fekszik.

A legendákör néhány színes virágát csoportba kötöttük és az idek karácsonyi szegényes fájának egyéb ajándékaik közé helyezzük.

Akkortájt történt, hogy egy kis bojtárgyerek naplementekor befeküdt a jó meleg ágyba. Eppen egyik oldaláról a másikra akart fordulni, amikor egyszerre észbe jutott az idegen asszony, aki az istállóban húzódot meg és akiről azt mondták, hogy alighanem lebetegszik. A hideg istállóban a kis újszülött biztonságban dideregni fog a hidegtől. Ó a meleg ágyban, egy gyenge kis csecsemő pedig kinn a hideg istállóban!... Ez a gondolat egyszerre kiugrasztotta az ágyból Felugrott, azon féllalomban fogta a párnáját, azon melegen futott vele az istállóba, hogy oda adja a kis gyermeknek, akát álomban látott. Meztelen szaladt és ahogy futott, egyszerre csak előtte állott egy angyal. Ráidant nézett rá a bojtárgyerek, de az

angyal megsimogatta a fejét és azt mondta neki:

— Ne ijedj meg tőlem. Derék gyerek vagy, hogy a kis Jézuson a párnáddal segíteni akarjal. A Jézus most is, később is mindig érted és az egész emberiségért viseli a szenvedéseket. De ha majd megdicsőül, akkor te is vele leszel az ő országában. Karácsonykor pedig, mikor templomba hívogatnak a harangok, ha kedved tartja, mulatságból még az égből is te szórhatsz szüztiszta hóhelyek formájában párnádból a pelyheket, amellyel a kis gyermek fázó tagjait akartad megmelegíteni.

Ha karácsonykor hó esik, a kis pásztorgyerekek rizza párnáskájából a pihéket. Ezek első pillanatra hidegnek látszanak és azok is, de ha jó vastagon elborítja a földet, alattuk a földbe elvetett magoknak olyan melegük van, hogy el nem fagynak, hanem hosszú téli álmu után tavasszal úgy élednek új életre, mintha békében aludtak volna.

A nép a szentjánosbogárkáról is tud egy legendát. Idegen országok felett feltűnt a fényes csillag és az hirdette, hogy a Messias megszületett. Az angyalok pedig megjelentek a mezőn és, ott hirdették el az örömhírt a pásztoroknak.

De az örömhirt meg kellett tudnia az erdőknek is. Ki vigye hírtül?

Egy szürke bogárka az erdőből kirepült. Vonozta az angyali jelentés fénye. Nyomában járt az angyaloknak és arra törekedett, hogy megtanulja az angyal hírt és dicsőeneket. Az egyik angyal egyszer csak észrevette. Szívesen elolvasta neki és addig ismételtette mind a kettőt: a kis bogárka megtanulta, sőt, hogy el ne felejtse, ha pedig elfelejt, felírta is meg legyen neki, egy táblára is leírta. Csak-

hogy még nagyon sötét volt, a kis bogárka erdei társainak nem tudta volna felolvasni az angyali írást.

Az angyal úgy segített a kis bogárkán, hogy aranyhajából egy fényesen világító szálnak a végét lecsipte és azt a bogárka szárnya alá szorította. Ennek az angyalhajnak a vége világít a szentjánosbogárka mécsesként...

Mária az istállóban szülte meg gyermekét... Nem volt ott semmi, se bölcös, se ágyacska, amibe a gyereket befektethette volna. Karjába vette hát és ringatta, míg bele nem fáradt. Mikor elfáradt, nem volt más választása, bele kellett fektetnie kisdédét a barnok jászolába. Egy kis szénát tett bele, hogy puhább feküdjön, mellé ült a szalmát, hogy megvédje az állatot okvetetlenkedése elől és ott virasztott a kis fiú felett.

A jászolhoz három állat volt hozzákötve. Egy ló, egy bika és egy öszvér. A boldog anya álomba ringatta kis fiát, de aztán a három állatra is volt gondja: szinte szánálként szedte össze számukra azt a takarmányt, amit a jászolból kitértak, hogy kárpótolja őket azért a szénáért, amiből a kis fiának ágyat csinált.

A lónak ez nem volt inyére. Elégedtelenségében nyertlen kezdett, kapálózott és dühösen csapkodott a farkával maga körül. Aztán kinyújtotta a nyakát és ahogy pár szál szénát látott kinyúlni a kis gyermek párnájából, azt nagy éhesen kihúzta alóla és megette. Mária hiába kérlette. A ló nem nyugodott, míg Mária meg nem fogta a gyermeket és féttében a jászol alá nem dugta, de a lovat megátkozta, hogy soha jól ne lakják és hogy egész életében valamennyi ivadékaival együtt az embert legyen kénytelen szolgálni.

A bika csak nézte ezt a jelenetet. Mikor Mária biztonságba helyezte fiát, a maga módja szerint legalább valamit igyekezett. Jóvá tenni abból az alkalmatlanságból, amit a ló okozott: lábával a szalmát a fuuska fekvőhelye felé kaparta, lehajolta a gyermek föl és lehetőleg melegengette fekvőhelyét és megémberező tagjait.

Mert éppen télt volt és kívül csikorgó volt a hideg. Aztán nagy fejét Mária felé fordította és elmondta neki, hogy a téhen is eljött volna, de éppen borjazás előtt áll. A kis öszvér azonban mind a ketten a kis gyermeknek szánták ajándékul. Mária megáldotta a bikát, hogy minden eledelét kézzel megrághassa, hogy a téhen minden évben egy, néha két borjat is hozhasson a világra és a borjait addig szoptassa, ameddig az anya hordja szíve alatt a magzatát.

A csökönys és buta öszvér csak hallgatta, hogy mi történik körülötte. Bambán vigyorogva egy-egy óvatlan pillanatot arra használt fel, hogy kirántson egy szalma- vagy szénaszálát a fuuska fekvőhelye alól, hosszú füleivel pedig azt a kis melegét is elhajította a gyermek fekvőhelye felől, amit a bika cdelhelt. Mikor pedig Mária rendreutastotta, ki is rugott fejébe. Haragján Mária azt a kárhoztatást mondta ki felette, hogy maradjon terméketlen.

Ezeket a példákot a kecske már igazán tanulhattott és okulhattott volna. De az meg ott ugrodzózott, a farkával folyton ott hadonászott a gyermek körül és folyton zavarta az álmát. A bikát megökölte hátulról a szarvával, hangosan mekegett és az ajfőn addig kaparászott, míg az kinyitott és akkor kirohant az éjszakába, hogy elmesélje a többi állatoknak, hogy a téhen ké borjat elett. Mikor ezt elhíresz-

telte, megint visszajött az istállóba és beeresztette maga után a hideget... Mária a kecskét is megróta ezért a viselkedéséért. Azért megeg folyton a kecske, azért nem hízik meg, azért nincs a téhenek, meg a túrójának jó ize...

Ez történt — szláv legenda szerint — a falánk lóval, a derék bikával, az ostoba számmárral és a nyughatatlan kecskével.

Az éj hideg volt, a kis fuuska a jászolban feküdt, megfázott és a nyoszórnig kezdett. Mária karjára kapta, szívéhez szorította a gyű megelente. Dúdolt is neki. De aztán nagyon soká tarott az éjszaka, a hideg nem hagyott alább, a fuuska nem tudott nyugodtan elaludni, Mária egész fáradtan énekelte magát és abba hagyta a gyűögést egy pillanatra. Az istálló gerendája alatt egy kis madár húzódot meg. Mikor a szűz hangja gyengülőn kezdett, előbb halkan, majd egyre bátrabban utánozni kezdte az anya éneket, végül pedig a legszebb és legbájosabb altatódalal igyekezett a fáradt anya helyett álomba ringatni a piciny csecsemőt. A fáradt, de így is hálás anya boldogan áldotta meg a egyszerű madárkát, hogy torkában hangok özöne, ezüst csilingelése, arany simasága lejlen helyet és szolgáljon az önmaga és a párja gyönyörűségére...

Igy kapta a máltai monda szerint a fülemüle gyönyörü hangját, mert karácsonyeste a fáradt szűz altató danáját folytatta...

A kisgyerek lábához a napkeleti bölcsek odarakták messze csodás keleti országok legnagyobb kincseit, az aranyon, a mirhán és tőmjénen kívül a bölcsek követ is.

A pásztorok sem maradtak mögöttük. Az egyik báránykát

HA MEG VAN ELEGEDVE, MONDJA EL MASNAK... HA PANASZA VAN, — IRJON NEKUNK! —